

hjemmestyreordninger eller lignende. For vi skulle nødig have en situation i Norden, hvor nogle områder føler sig isoleret i forhold til den europæiske integration, og vi føler os overbeviste om, at vi netop via det nordiske samarbejde kan sikre os, at det ikke kommer til at ske.

Så vi kan fuldt ud tilslutte os redegørelsen fra ministeren og gå ind for en fortsat positiv aktivtetsindsats i det nordiske samarbejde.

Anni Svanholt (SF):

Da SF's ordfører på dette område ikke kan være til stede, skal jeg på vegne af ordføreren fremføre følgende:

SF finder det dybt beklageligt, at der endnu en gang i år er planer om at foretage organisatoriske og institutionelle forandringer i Nordisk Råd.

Sidste år afviklede man f.eks. en del af fagudvalgene, således at der nu kun er tre egentlige fagudvalg tilbage; men de arbejdsgrupper, man i stedet har nedsat, fungerer nu mere eller mindre som fagudvalg, så denne ændring har været dyr og i bedste fald nyttesløs.

Hvis man vil øge effektiviteten i Nordisk Råd, vil vi i stedet foreslå, at der udpeges rapportører, som fremlægger deres udkast for udvalgene, som derefter kan debattere dem og eventuelt ændre dem, altså en model, der svarer til den, der benyttes under udvalgsarbejdet i Europa-Parlamentet.

Der er således planer om at nedlægge flere af småinstitutionerne, bl.a. i Island, men det må vi nødvendigvis protestere imod, for det gavner ikke det nordiske samarbejde, at man hvert år kommer med nye organisatoriske planer, og det ville derfor være ønskværdigt, hvis man fremover fremlagde nogle mere langsigtede perspektiver for organiseringen af Nordisk Råd.

Men det er positivt at konstatere, at nærområderne skal opprioriteres, og at man vil udvikle nærdemokratiet, for vi støtter initiativer, der tages nedefra.

Det er dog vigtigt at påpege, at nærområderne ikke kun omfatter Østersøen og Baltikum, men i høj grad også områderne i Nordvestrusland: Karelen, Murmansk og Kolahalvøen. For disse områder er økonomisk og miljømæssigt i en endnu sværere situation end nærområderne længere sydpå, og Kolahalvøen, som jo støder op til den norske og den finske nordgrænse, udgør en af de største økologiske katastrofer, verden endnu har set.

Kolahalvøen er nemlig hjemsted for den russiske nordflåde og dens oceangående, atombevæbnede ubåde, og i mange år var det fast praksis, at udtjente atomreaktorer blev dumpet på en atomkirkegård på bunden af Barentshavet.

Den største umiddelbare atomtrussel mod Skandinavien kommer dog fra atomkraftværket ved Poljarnye Zori på den sydlige del af Kolahalvøen. Atomkraftværket består nemlig af fire reaktorer, hvoraf de to ældste er mindst lige så farlige som reaktorerne i Tjernobylværket.

Og ved Norrbottens kyst kan man finde Nordens mest forurenede og forsurede sø, hvor der er målt pH-værdier på under 3.

Så hvis man vil opleve en gennemført økologisk katastrofe, skal man bare tage mod nord.

SF finder det derfor tvungende nødvendigt, at vi i Nordisk Råd begynder at diskutere, hvad vi skal stille op med miljøproblemerne i dette nærområde.

SF mener også, at det folkelige samarbejde mellem Norden og nærområderne skal have høj prioritet, og i den sammenhæng mener vi, at Nordisk Ministerråds konference om ligestilling i Valmiera i Letland i august bør følges op. Og det kunne ske i form af et øget samarbejde med bl.a. de nordiske kvindeorganisationer, også på græsrodsniveau. Vores gruppe i Nordisk Råd, Venstresocialisterne, har derfor stillet krav om, at også de politiske kvindeorganisationer får økonomisk støtte fra Nordisk Råd.

Vi har ligeledes foreslået, at der oprettes et permanent sekretariat for Østersørådet, og det er blevet hilset velkomment på regeringsniveau. Indtil nu er der dog ikke præsenteret en endelig løsning, og vi vil derfor appellere til den danske regering, som jo har indtaget formandsstolen, om at indfri sine løfter og fremlægge en sådan løsning med hensyn til et permanent sekretariat.

Endelig er vi meget tilfredse med, at sikkerhedsspørgsmål er blevet behandlet sagligt og nuanceret også på et nordisk plan.

På det sikkerhedsmæssige område må vi dog konstatere, at de baltiske stater ønsker stærkere bånd til Vesten, nemlig gennem medlemskab af NATO, og dette sker ikke med SF's gode vilje, for vi er stærke modstandere af, at denne militæralliance udvides, og vi finder det bekymrende, at Vesten vil udsende dette signal om opprioritering og oprustning i en tid, der ellers er præget af nedrustning og fredsskabende initiativer.